

Sygn. akt V KK 97/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

w sprawie **A. Z.**

obwinionego z art. 116 § 1a k.w. i art. 86 § 1 k.w.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 29 marca 2022 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 2 lipca 2021 r., sygn. akt II W (...)

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę obwinionego A.
Z. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Z.
do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

A. Z. obwiniony został o to, że:

I. w dniu 5 marca 2021 r. około godz. 12:20 w Z., woj. (...), przy ul. U.,
wiedząc o tym, że jest podejrzany o chorobę zakaźną nie przestrzegał nakazów i
zakazów zawartych w przepisach o zapobieganiu tym chorobom w ten sposób, że
opuścił lokal pomimo objęcia kwarantanną i obowiązku przebywania pod
wskazany adres do czasu jej zakończenia, **tj. o czyn z art. 116 § 1a k.w.;**

II. w dniu 5 marca 2021 r. około godz. 12:20 w Z., woj. (...), na ul. D., kierując pojazdem marki S. (...), nr rej. (...), po tym jak umundurowani funkcjonariusze policji przy użyciu oznakowanego radiowozu marki K., nr rej. (...) zatrzymali ww. pojazd po pościgu, chcąc uniknąć kontroli drogowej wykonał manewr cofania w wyniku czego lewym bokiem pojazdu uszkodził radiowóz marki K., nr rej. (...), a następnie uderzył w stojący za nim pojazd marki V., nr rej. (...), kierowany przez M. D., który to pojazd, w wyniku uderzenia przemieścił się do tyłu i uderzył w ogrodzenie posesji przy ul. D., po czym oddalił się z miejsca kolizji, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, **tj. o czyn z art. 86 § 1 k.w.** (wniosek o ukaranie - k. 170).

Sąd Rejonowy w Z. rozpoznał sprawę obwinionego A. Z. w trybie nakazowym na posiedzeniu w dniu 2 lipca 2021 r. W wydanym tego dnia wyroku nakazowym, sygn. akt II W (...) (k. 172), błędnie jednakże przytoczył we wstępnej części zarzucane obwinionemu wykroczenia wskazując, że A. Z. obwiniony został: w pkt I - o popełnienie w dniu 5 marca 2021 r. wykroczenia z art. 116 § 1a k.w., polegającego na nieprzestrzeganiu obowiązków w związku z kwarantanną (zgodnie z opisem tego czynu wskazanym we wniosku o ukaranie); w pkt II - o to, że w dniu 31 marca D. w sklepie „P.” nie stosował się do nakazu zasłaniania ust oraz nosa. tj. o popełnienie wykroczenia z art. 116 § 1a k.w.

i w orzekł, co następuje:

1. obwinionego **A. Z.** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z tą zmianą, że obwiniony każdym z czynów opisanych w punktach I i II wypełnił dyspozycję art. 116 § 1a k.w., i za oba czyny na podstawie art. 116 § 1a k.w. wymierzył mu łącznie karę grzywny w wysokości 800 złotych;

2. zwolnił obwinionego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania.

Powyższy wyrok nakazowy uprawomocnił się w dniu 20 lipca 2021 r., po upływie terminu do wniesienia sprzeciwu (k. 174).

Od tego wyroku nakazowego kasację złożył Prokurator Generalny. Zaskarżył go w całości na korzyść A. Z., **zarzucając** rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego - art. 14 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. i w zw. z art. 57 § 1 i § 2 pkt 2 k.p.s.w. i art. 504 § 1 pkt 4 k.p.k. w

zw. z art. 94 § 1 k.p.s.w., polegające na tym, że na skutek błędnego wskazania czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił A. Z., Sąd uznał go winnym i ukarał za dwa wykroczenia z art. 116 § 1a k.w., z których jedno nie zostało mu w ogóle zarzucone, przy jednoczesnym zaniechaniu wydania rozstrzygnięcia co do drugiego z zarzuconych obwinionemu we wniosku o ukaranie wykroczenia - z art. 86 § 1 k.w. Podnosząc ten zarzut **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Z. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, albowiem zaskarżone nią orzeczenie zapadło z rażącym i mającym istotny wpływ na jego treść naruszeniem przepisów prawa procesowego wskazanych w zarzucie kasacji.

Zgodnie z art. 57 § 1 k.p.s.w. podstawę wszczęcia postępowania o wykroczenie stanowi wniosek o ukaranie złożony przez organ uprawniony do występowania w charakterze oskarżyciela publicznego. Rozwinięta w tym przepisie zasada skargowości (ujęta w art. 14 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w.) wyznacza granice podmiotowe i przedmiotowe rozpoznania sprawy w postępowaniu wykroczeniowym, którymi związany jest sąd orzekający w danej sprawie. Przedmiotem osądu w postępowaniu sądowym jest bowiem konkretne zdarzenie historyczne wskazane we wniosku o ukaranie, którego granice wyznacza tożsamość czynu poprzez m.in. określenie zarzucanego obwinionemu czynu ze wskazaniem miejsca, czasu, sposobu i okoliczności jego popełnienia (art. 57 § 2 pkt 2 k.p.s.w.). Wniosek o ukaranie zobowiązuje sąd do rozpoznania w pełnym zakresie sprawy o wykroczenie. Innymi słowy sąd nie może pozostawić części sprawy bez rozpoznania, oraz będąc związany granicami wniosku (skargi), nie może orzekać o tym co nie jest objęte wnioskiem. W niniejszej sprawie oskarżyciel publiczny, w skierowanym wniosku o ukaranie, wyraźnie wskazał granice rozpoznania sprawy. A. Z. został przecież obwiniony o popełnienie w dniu 5 marca 2021 r. dwóch odrębnych wykroczeń. Pierwsze z nich, według oskarżyciela publicznego, wyczerpywało znamiona wykroczenia określonego w art. 116 § 1a k.w., natomiast drugie, znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. Opisane zaś we wstępnej części zaskarżonego kasacją wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Z. z 2 dnia lipca 2021 r., sygn. akt II W (...), wykroczenia, których popełnienie zarzucił oskarżyciel

publiczny A. Z. , a w konsekwencji przypisane tymże wyrokiem przez Sąd, nie odpowiadają zarzucanym we wniosku o ukaranie. Sąd ten nieprawidłowo bowiem wskazał, że A. Z. zarzucono popełnienie w dniach: 5 marca 2021 r. w Z. i 31 marca 2021 r. w SA., dwóch wykroczeń z art. 116 § 1a k.w., zamiast, tak jak jest we wniosku o ukaranie, popełnionych w dniu 5 marca 2021 r. w Z. dwóch odrębnych wykroczeń z art. 116 § 1a k.w. i z art. 86 § 1 k.w. W wyniku tego błędu Sąd Rejonowy w Z. przypisał A. Z. popełnienie w dniu 31 marca 2021 r. wykroczenia z art. 116 § 1a k.w., które w ogóle nie zostało mu zarzucone, natomiast nie rozstrzygnął w przedmiocie zarzucanego mu wykroczenia z art. 86 § 1 k.w., popełnionego w dniu 5 marca 2021 r. W tej sytuacji rację ma Prokurator Generalny podnosząc, że zaskarżony kasacją wyrok Sądu Rejonowego w Z. zapadł z rażącym naruszeniem zasady skargowości, gdyż uznano w nim A. Z. winnym popełnienia wykroczenia, które nie zostało mu zarzucone, jak i normy określonej w art. 504 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.s.w., poprzez zaniechanie rozstrzygnięcia co do jednego z dwóch zarzucanych mu we wniosku o ukaranie wykroczeń.

Kierując się przedstawionymi wyżej motywami Sąd Najwyższy, z mocy art.537 § 2 k.p.k. i art. 535 § 5 k.p.k., orzekł jak wyroku.